

Arrest

nr. 121 729 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 3 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn. U werd geboren op 15 maart 1983 te Kamsar en u groeide er op bij uw familie in de wijk Kassongoni. U ging niet naar school en u leerde evenmin lezen of schrijven. Op vijftienjarige leeftijd ging u aan de slag als naaister. Nadat u op 5 augustus 2001 huwde met (A.O.D.) staakte u uw job en werd u huisvrouw.

Na uw huwelijk betrok u samen met uw echtgenoot een huurhuis in de wijk Fiiliima. Hoewel u uw partner niet zelf had gekozen en uw huwelijk werd voltrokken op initiatief van uw oom langs vaderskant, (Ki.B.), had u een gelukkig huwelijk. Samen met uw man kreeg u drie kinderen. Op 31 december 2003 werd uw oudste dochter, (F.M.D.), geboren in Kamsar. Uw twee zonen, (A.A.D.) en (T.S.D.), zagen eveneens in Kamsar het levenslicht op respectievelijk 17 september 2008 en 12 februari 2010.

Wanneer uw dochter (F.M.D.) vier jaar was (in 2007, nvdr), verliet u uw huis in Filiima naar aanleiding van moeilijkheden met de bij u inwonende oudste broer van uw man, (I.D.). U had er nooit een goede verstandhouding op na gehouden met uw schoonbroer, maar met name het feit dat u zich niet wou sluiëren was een immer wederkerend probleem tussen u beiden. Omdat iedereen van de familie gesluisd was, eiste hij van u hetzelfde. U weigerde zijn eis in te willigen en uw man steunde u hierin. Meer bepaald liet hij u de keuzevrijheid om u al dan niet te sluiëren. Na een verblijf van vier maanden bij uw moeder in Kassongoni, verhuisde u naar het huis dat uw man had gekocht in de wijk Dixinn in Conakry. Drie maanden nadien volgde de broer van uw man samen met zijn twee vrouwen en kinderen uw voorbeeld en ging ook hij in de hoofdstad wonen.

Op een dag in juli (in 2011, nvdr) ging uw zevenjarige dochter (F.M.D.) slapen bij uw schoonbroer (I.D.) en zijn familie in de wijk Cosa. U koesterde aanvankelijk geen argwaan, aangezien uw kinderen vaak bij hem gingen slapen en vice versa. Terwijl uw schoonbroer ervan op de hoogte was dat u evenals uw echtgenoot tegen besnijdenis waren gekant en uw dochter deze traditionele praktijk niet wilden laten ondergaan, bleek hij evenwel zonder uw medeweten deze gelegenheid te hebben aangegrepen om haar te laten besnijden samen met zijn dochters. U werd hiervan de dag nadien op de hoogte gesteld en vernam dat ze had af te rekenen met bloedingen. Het resulteerde in ruzie tussen uw man en zijn oudere broer.

Op de 10de dag van de ramadan in 2012 (29 juli 2012, nvdr) overleed uw echtgenoot ten gevolge van buikpijn. Daags na zijn overlijden bracht uw schoonbroer u rouwkleding die hij u gebod aan te trekken en hij vertelde u dat hij na de rouwperiode met u zou hertrouwen. U zag evenwel dat het een zwarte jilbab was en weigerde uw rouwperiode te doen als u zich hiermee zou moeten sluiëren. Tevens stelde u expliciet niet van hem te houden. Het mondde uit in ruzie en u werd door uw schoonbroer geslagen. Hij droeg u tevens op het huis te verlaten en verbood u uw kinderen met u mee te nemen. U gehoorzaamde evenwel niet en bleef in uw woning met uw kinderen. Op de 12de dag van de ramadan (31 juli 2012, nvdr) nam uw schoonbroer buiten uw wil om zijn intrek in uw echtelijke woning samen met zijn twee echtgenotes en zijn kinderen. Net zoals eerder in Filiima had u onafgebroken ruzie met uw schoonbroer over het u al dan niet sluiëren.

Op de 15de dag van de ramadan (3 augustus 2012, nvdr) besloot u hulp te vragen aan een vriend van uw man, (A.D.). U verzocht hem te bemiddelen met uw schoonbroer opdat u het hoederecht over uw kinderen zou kunnen behouden. (A.D.) wilde evenwel niet tussenbeide komen en raadde u aan het leviraatshuwelijk te accepteren omdat u kinderen heeft. Toen u bij uw thuiskomst ontdekte dat uw schoonbroer uw dochter had geslagen en ze hierdoor verwondingen aan haar borst opliep, besloot u dat u onmogelijk met uw schoonbroer kon samenleven. De daaropvolgende dag (4 augustus 2012, nvdr) keerde u terug naar de vriend van uw man om hem van deze mishandeling op de hoogte te brengen. Opnieuw drukte hij u evenwel op het hart in te stemmen met het leviraatshuwelijk, omdat u kinderen baarde voor de familie van uw man.

Wanneer u op de dag van het suikerfeest (19 augustus 2012, nvdr) een derde keer op de vriend van uw man afstapte, besloot hij u toch te helpen. Doordat u (A.D.) huilend vertelde dat het onmogelijk was om samen te leven met uw schoonbroer en hem hulp vroeg met om met uw kinderen naar Kamsar te gaan omdat u hen in geen geval wilde verlaten, veranderde hij zijn mening. Dat u naar Kamsar zou vluchten met uw kinderen achtte (A.D.) echter uitgesloten, aangezien uw schoonbroer u daar zou weten terug te vinden. In plaats daarvan raadde hij u aan gedwee naar huis terug te keren en hij beloofde u in tussentijd een oplossing te bedenken. Zo geschiedde. Op 12 september 2012 belde (A.D.) u op met de mededeling dat hij iemand had gevonden om u te helpen het land te verlaten en dat u twee dagen later met uw kinderen diende te vertrekken.

Op 14 september 2012 wachtte u tot uw schoonbroer naar de moskee vertrok en vluchtte u weg met uw kinderen. Nog diezelfde dag verliet u samen Guinee en op 15 september 2012 landde u in België. U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 17 september 2012. U meldde zich evenwel niet aan op het interview waarvoor u werd uitgenodigd door Dienst Vreemdelingenzaken en zodoende werd afstand van asiel vastgesteld. Op 22 november 2012 vroeg u een tweede maal asiel aan.

In België werd op 26 maart 2013 uw jongste dochter (K.B.) geboren te Ottignies-Louvain-La-Neuve. Zij is het vierde kind van u en uw overleden echtgenoot.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: Een gewaarmerkt conform afschrift van uw geboorteakte evenals van uw drie in Guinee geboren kinderen; Een uittreksel uit het geboorteregister van 2013, getuigde van het feit dat uw jongste dochter (K.B.) op 3 april 2013 werd geboren in Ottignies-Louvain-La-Neuve; Een overlijdenakte op naam van uw man, (A.O.D.), opgesteld op 28 juli 2012 te Conakry; Een medisch attest van besnijdenis type II op uw naam, opgesteld door dokter (M.C.) op 16 mei 2013; Een medisch attest van besnijdenis type I op naam van uw oudste dochter (F.M.D.), opgesteld door dokter (M.C.) op 16 mei 2013; een medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw jongste dochter (K.B.), opgesteld door dokter (M.C.) op 16 mei 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst zal worden gedwongen een leviraatshuwelijk aan te gaan met de oudere broer van uw overleden echtgenoot (CGVS p. 24). Als u weigert in te stemmen met dit huwelijk zal uw schoonbroer u naar uw zeggen uit het huis van uw overleden echtgenoot zetten en het hoederecht over uw kinderen opeisen (CGVS p. 13; 14; 20). Indien u niet met hem zou huwen, vreest u bovendien door hem te worden doodgeslagen (CGVS p. 24). U verklaarde daarenboven dat een terugkeer naar Guinee is uitgesloten, aangezien u vreest dat uw schoonbroer uw oudste dochter zal herbesnijden en dat hij ook uw in België geboren jongste dochter zal besnijden (CGVS p. 12; 21; 24).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het gedwongen leviraatshuwelijk met (I.D.) waartoe u zou worden gedwongen. In de loop van het gehoor omschreef u uw schoonbroer als een 'heel streng' en 'heel boos' man, die zich bovendien agressief en ontoegeeflijk zou opstellen (CGVS p. 18; 19; 23). Zowel in de vier jaar dat u met hem en zijn familie samenwoonde in Fiiliima toen uw man nog in leven was als in de periode van anderhalve maand dat hij zijn intrek nam in uw huis in Dixinn na de dood van uw echtgenoot zou u voortdurend ruzie met hem gehad hebben (CGVS p. 17; 19). Gevraagd concrete voorbeelden te geven van zaken die aanleiding gaven tot conflicten, stelde u dat (I.D.) erop stond dat u zich zou sluieren (CGVS p. 19). Wanneer het Commissariaat-generaal peilde of er nog andere zaken leidden tot meningsverschillen tussen u beiden, antwoordde u dat dit 'de enige reden [was] waarom we problemen hadden' (CGVS p. 19). Uw meningsverschil over het u al dan niet sluieren zou evenwel dermate ernstig van aard zijn geweest dat u omwille hiervan verhuisde van Fiiliima naar Dixinn (CGVS p. 5). Na het overlijden van uw man zou uw schoonbroer daarenboven op de 11de dag van de ramadan (30 juli 2012, nvdr) zijn eis dat u zich diende te sluieren hebben herhaald (CGVS p. 15). U verklaarde dat hij u rouwkleding bracht en u vervolgde: 'Ik zag dat het een jilbab was, (...) ik heb tegen hem gezegd dat volgens onze gewoonte rouwkleding gewoon wit is van kleur en niet zwart, hij zei tegen mij, je moet deze dragen omdat, na je rouwperiode, moet ik met je hertrouwen, ik heb gezegd dat ik deze rouwperiode niet wilde doen, toen was het ruzie' (CGVS p. 17). Verrassend genoeg zou u er bovendien in geslaagd zijn uw standpunt te handhaven (CGVS p. 18). U verklaarde immers uiteindelijk geen jilbab te hebben gedragen, evenmin uw rouwperiode te hebben gedaan en daarenboven zou u uw schoonbroer duidelijk te kennen hebben gegeven niet van hem te houden (CGVS p. 18). Dat u uw schoonbroer enerzijds schetste als een streng en onbuigzaam man, maar dat u anderzijds weldegelijk in de mogelijkheid was om uw eigen zin door te zetten en onomwonden voor uw mening uit te komen, vormt reeds een eerste sterke indicatie dat uw schoonbroer toleranter is dan u liet uitschijnen.

Wanneer het Commissariaat-generaal u vroeg hoe uw schoonbroer op uw weigering reageerde, beweerde u door hem te zijn geslagen en daarenboven zou hij van u hebben geëist dat u het huis verliet zonder uw kinderen mee te nemen (CGVS p. 18). Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt inderdaad dat 'quand une femme s'oppose au lévirat, elle se voit chassée de son foyer conjugal, propriété de son défunt mari, qui sera occupé par les membres de la famille du mari défunt. Les enfants de plus de sept ans lui seront confisqués' (SRB, 'Guinée – Les pratiques du lévirat et du sororat', Cedoca, juli 2012, p. 10). Op de expliciete vraag van het Commissariaat-generaal of u effectief bent weggegaan, antwoordde u evenwel verrassend genoeg ontkennend en stelde u: 'Ik ben daar gebleven tot de dag van mijn vertrek' (CGVS p. 18). Even later tijdens het gehoor preciseerde u: 'Ik ben daar [in het huis in Dixinn] gebleven van de dood van mijn man [op 29 juli 2012] tot 14 september [2012]' (CGVS p. 7; 17). Bovendien zou u uw schoonbroer hebben verzocht u 'te laten met de kinderen' en blijkt uit uw verklaringen dat hij hen evenmin van u afnam (CGVS p. 14). In deze periode zou u niet met hem zijn gehuwd en gevraagd of uw schoonbroer nog iets over een huwelijk zei na uw weigering om uw rouwperiode te doen, ontkende u eveneens (CGVS p. 9; 18). Dat u evenwel nog anderhalve maand in het huis van uw echtgenoot kon blijven wonen met uw kinderen zonder te hertrouwen met uw schoonbroer en dat hij bovendien met geen woord zou hebben gerept over het door hem gewenste leviraatshuwelijk is volstrekt ongeloofwaardig en wijst er wederom sterk op dat uw schoonbroer zich inschikkelijker opstelde dan u in de loop van het gehoor suggereerde. Meer nog, bovenstaande vaststellingen ondermijnen fundamenteel uw vrees dat u tegen uw wil een leviraatshuwelijk zou moeten aangaan met de oudere broer van uw overleden echtgenoot of anders uit uw echtelijke woonst zou worden gezet zonder uw kinderen.

Aansluitend hierbij dient bovendien nog te worden aangestipt dat ook de door u geschetste houding van de vriend van uw echtgenoot dermate onwaarschijnlijk is dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt. U zou op de 15de dag van de ramadan (3 augustus 2012, nvdr) een eerste maal op deze vriend (A.D.) zijn afgestapt om hem te vragen te bemiddelen met uw schoonbroer, maar hij zou niet op uw vraag zijn ingegaan en u eenvoudigweg hebben aangeraden

het leviraatshuwelijk te accepteren omdat u kinderen hebt (CGVS p. 14). Toen u bij uw thuiskomst ontdekte dat uw schoonbroer uw dochter had geslagen en ze hierdoor verwondingen aan haar borst opliep, zou u hebben besloten dat u niet met uw schoonbroer kon samenleven (CGVS p. 14). Op de 16de dag van de ramadan (4 augustus 2012, nvdr) zou u dan ook naar de vriend van uw man zijn teruggekeerd om hem hiervan op de hoogte te brengen (CGVS p. 14-15). Hij zou u echter opnieuw hebben aangeraden in te stemmen met het leviraatshuwelijk, omdat u 'kinderen [heeft] voor die familie' (CGVS p. 15). Wanneer u hem evenwel op de dag van het suikerfeest (19 augustus 2012, nvdr) nogmaals zei niet met uw schoonbroer te kunnen leven en u kinderen niet te willen verlaten, zou hij besloten hebben u te helpen (CGVS p. 20). Waarom hij evenwel van mening veranderde, blijft volkomen raadselachtig. Wanneer het Commissariaat-generaal naar de reden hiervoor vroeg, moest u een afdoende uitleg schuldig blijven. U antwoordde kortweg: 'Ik was bij hem geweest, ik huilde, ik zei dat ik niet met deze man kon leven' (CGVS p. 20). Deze door u geschetste gang van zaken verschildt evenwel op geen enkele manier met wat u naar uw zeggen reeds twee weken eerder vertelde aan (A.D.) en verklaart zodoende allerminst waarom hij plotsklaps toch zou willen helpen.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte dat uw oudste dochter (F.M.D.) zal worden herbesneden

Terwijl u bij Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele manier melding maakte enige vrees te koesteren met betrekking tot besnijdenis, benadrukte u bij aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal plotsklaps dat u wou 'doorgeven dat mijn dochter weer kan worden besneden' door de oudste broer van uw overleden echtgenoot (CGVS p. 3; 21). Nog los van het feit dat het reeds wenkbrauwen doet fronsen dat u dit asielmotief niet eerder vermeldde, is het uiterst opmerkelijk dat uw verklaringen hieromtrent klemmen met objectieve informatie van het Commissariaat-generaal. Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat herbesnijdenis in Guinee enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name is het mogelijk dat de familie niet tevreden is over de uitvoering van een 'medische besnijdenis' in het ziekenhuis en nadien toch nog opteert voor een besnijdenis door een traditionele besnijdster. Ook kan er overgegaan worden tot herbesnijdenis wanneer na een besnijdenis wordt vastgesteld dat deze slechts oppervlakkig werd uitgevoerd en de clitoris nog zichtbaar is (SRB, 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 12). Uw dochter (F.M.D.) zou naar uw zeggen op initiatief van uw schoonbroer reeds zijn besneden op zevenjarige leeftijd, hetgeen zou betekenen dat ze in de loop van 2011 deze traditionele praktijk onderging (CGVS p. 9; 15). Indien uw schoonbroer evenwel werkelijk van oordeel zou zijn geweest dat de besnijdenis van uw oudste dochter uiterst zorgvuldig moest worden uitgevoerd, zou men gegeven bovenstaande informatie verwachten dat hij haar tijdens de herstelperiode van haar oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis in 2011 zo snel mogelijk zou laten herbesnijden. Naar uw zeggen zou hij evenwel louter hebben gezegd dat ze moest worden herbesneden en ondernam hij hiertoe klaarblijkelijk nog geen concrete poging niettegenstaande het feit dat hij hier ruimschoots de gelegenheid toe had, aangezien hij anderhalve maand bij u en uw kinderen inwoonde (CGVS p. 15). In het licht van deze vaststellingen kan dan ook worden besloten dat uw verklaringen omtrent de herbesnijdenis van uw oudste dochter (F.M.D.) elke geloofwaardigheid missen.

Ten slotte maakte u evenmin aannemelijk dat uit vrees voor besnijdenis van uw jongste dochter (K.B.) internationale bescherming behoeft en dat u haar bij terugkeer naar Guinee niet tegen besnijdenis zou kunnen beschermen

Pas helemaal op het einde van het gehoor en slechts wanneer u expliciet werd gevraagd of u ook met betrekking tot uw thans nog onbesneden jongste dochter enige vrees koesterde, verklaarde u dat u vreesde dat ook zij zou worden besneden door de oudste broer van uw man (CGVS p. 21). Dat u dit nooit eerder spontaan tijdens het gehoor aanhaalde mag in eerste instantie ten zeerste verbazen. Meer nog, dat u dit asielmotief slechts dermate laatstijdig en bovendien op vraag van het Commissariaat-generaal aanhaalde, vormt reeds een indicatie dat het risico dat uw schoonbroer stappen zou ondernemen om uw jongste dochter te besnijden danig moet worden gerelativeerd.

Daarenboven kan u op geen enkele manier hard maken dat u niet in de mogelijkheid zou verkeren om uw dochter (K.B.) tegen besnijdenis te beschermen. Vooreerst dient in dit verband te worden aangestipt dat uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er zich in Guinee langzamerhand een mentaliteitswijziging voltrekt met betrekking tot het besnijden van meisjes. Hoewel de prevalentiegraad van besnijdenis in Guinee bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar oud volgens de laatste officiële cijfers uit 2005 niet minder dan 96 percent bedraagt, dient in rekening te worden gebracht dat dit cijfermateriaal dateert van ruim acht jaar geleden. Recent onderzoek op het terrein leert dat er zich sindsdien een belangrijke afname van dit fenomeen voordeed. Zo stelden meerdere gesprekspartners werkzaam in de gezondheidssector tijdens een gezamenlijke missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in Guinee in november 2011 vast dat er zich in de afgelopen jaren een daling van het prevalentiecijfer van deze traditionele praktijk voltrok (Rapport de mission en

République de Guinée (29 octobre – 19 novembre 2011), Cedoca, maart 2012, p. 18). De in augustus 2011 gepubliceerde onderzoeksresultaten van het project ESPOIR (een consortium bestaande uit Pathfinder International, Tostan en PSI Guinée, financieel gesteund door USAID) reflecteerden dezelfde bevindingen. Voor deze studie werden in geheel Guinee 4407 personen tussen 18 en 55 jaar oud bevestigd, die minstens één dochter tussen 4 en 12 jaar oud onder hun hoede hadden. De mannen en vrouwen die deelnamen aan dit onderzoek verklaarden dat meer dan de helft van hun dochters niet besneden waren (50,7%), waarbij een beduidend hoger percentage werd opgetekend in Conakry (69,1%) en Moyenne Guinée (63,4%). In lijn hiermee verklaarde Dokter (M.K.) op 13 februari 2013 op Radio France Internationale (RFI) tenslotte dat 'la tendance est à la baisse partout dans le monde où la pratique existe. Les derniers chiffres montrent que les pays les plus hostiles (...) comme la Guinée (...) aujourd'hui se retrouvent au bas de l'échelle, avec une réduction de plus de 20%' (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 8-9). Zodoende kan redelijkerwijs worden besloten dat in het bijzonder de jongere generatie in steden almaar minder aan de traditionele praktijk van besnijdenis wordt blootgesteld. Geconfronteerd met deze vaststelling en gevraagd waarom deze mentaliteitswijziging zich niet doorzet bij uw familie, verklaarde u : 'Het is iemand die heel moeilijk is, mijn schoonbroer, daarom' (CGVS p. 23). Hierboven werd evenwel reeds overduidelijk aangetoond dat het door u geschetste profiel van uw schoonbroer met de nodige korrel zout moet worden genomen. Gegeven de vaststelling dat u wel degelijk in de mogelijkheid verkeerde om uw eigen mening te handhaven niettegenstaande de eisen die uw schoonbroer aan u stelde, is het volkomen raadselachtig waarom hij uw wens uw jongste dochter (K.B.) niet te besnijden niet zou respecteren. Te meer omdat ook met betrekking tot de rol die u uw schoonbroer toedichtte bij de besnijdenis van uw oudste dochter (F.M.D.) een ernstige kanttekening kan worden gemaakt. Zo is het gegeven het feit dat u reeds vier jaar met hem samenwoonde en gezien u aangaf te zijn verhuisd omwille van problemen met hem uitermate verwonderlijk dat u er klaarblijkelijk toch geen graten in zag uw kinderen nadien nog bij hem en zijn familie te laten logeren (CGVS p. 19; 5; 15). Gevraagd of u op voorhand op de hoogte was van de plannen van uw schoonbroer om uw dochter te besnijden, ontkende u (CGVS p. 16). Aansluitend opperde u: 'Als ik al met hem had gesproken, dan zou ik mijn dochter niet bij hem hebben laten slapen' (CGVS p. 16). Dat u echter geen argwaan koesterde overtuigt niet. Aangezien u reeds eerder vier jaar met uw schoonbroer niet zonder problemen onder hetzelfde dak had gewoond, kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat u zich terdege bewust was van zijn door u beweerde traditionele ingesteldheid en is het zeer weinig plausibel dat u niet voorzag dat uw schoonbroer stappen zou ondernemen om uw dochter buiten uw wil om te besnijden als hij hier de kans toe kreeg. Zodoende kunnen dan ook bij de door u geschetste omstandigheden waarin de besnijdenis van uw eerste dochter plaatsvond ernstige vraagtekens worden geplaatst.

Ten slotte dient nog te worden aangestipt dat meer en meer ouders, in het bijzonder in stedelijke gebieden en in intellectuele kringen, niet langer te willen dat hun dochter besneden wordt en zijn in staat de noodzakelijke omstandigheden te creëren om de besnijdenis van hun dochter te verhinderen tot ze meerderjarig is (SRB, 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 17-18). Aangezien u in het hoofdstedelijke Conakry woonde en gezien uit uw verklaringen blijkt dat u herhaaldelijk tegen de traditie durfde in te gaan door onder andere te weigeren een leviraatshuwelijk aan te gaan en u te verzetten tegen de eis van uw schoonbroer u te sluiëren, kan dan ook redelijkerwijs van u worden verwacht dat u voldoende weerbaar bent om in te gaan tegen familiale en/of sociale druk om uw jongste dochter te laten besnijden. Net omdat u in Conakry woont, blijkt bovendien uit informatie van het Commissariaat-generaal dat u omwille van de beslissing uw jongste dochter niet te laten besnijden niet het voorwerp zou uitmaken van pesterijen. Uit bovenvermelde informatie blijkt tevens dat ouders die in de stad wonen niet formeel bedreigd worden, noch dat ze worden gediscrimineerd op het niveau van werk of dat ze worden vervolgd door de overheid omwille van het weigeren van een besnijdenis. Kortom, het is mogelijk uw jongste dochter tegen besnijdenis te beschermen zonder hier zelf noemenswaardige problemen door te ondervinden (SRB, 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 18).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

U legde een gewaarmerkt conform afschrift van uw geboortakte evenals van uw drie in Guinee geboren kinderen voor, maar deze bevatten geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat respectievelijk u dan wel uw drie oudste kinderen de personen zijn die met deze documenten bedoeld worden. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit noch die van uw drie oudste kinderen als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en deze documenten.

Ook de door u voorgelegde geboorteakte van uw in België geboren dochter (K.B.) bevatten geen informatie die nopen tot een herziening van bovenstaande argumentatie.

Met betrekking tot de overlijdensakte van uw man moet een wel zeer ernstige bedenking worden geformuleerd. Zo is het uitermate opzienbarend dat dit attest werd afgeleverd op 28 juli 2012, terwijl werd aangegeven dat uw echtgenoot pas op 29 juli 2012 kwam te overlijden. Dat dit attest zou zijn opgesteld een dag voor het effectieve overlijden van uw man haalt de bewijswaarde die gehecht kan worden aan dit door u voorgelegd document fundamenteel onderuit.

Aangaande het medische attest, waarin wordt vermeld dat u een besnijdenis type II onderging, dient te worden opgemerkt dat u dan wel dit attest voorlegde, maar dat u op geen enkele manier tijdens het gehoor eventueel blijvende gevolgen van uw besnijdenis aankaarte en dit terwijl u wel expliciet werd gevraagd naar eventueel andere redenen die uw terugkeer naar Guinee zouden verhinderen (CGVS p. 24). Zoals hierboven bovendien reeds werd aangegeven, blijkt uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal dat herbesnijdenis in Guinee enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Ook kan een echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. Dit doet zich evenwel enkel voor in zeer uitzonderlijke situaties en wanneer het om minderjarigen gaat (SRB, 'Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich bevindt in bovenvermelde situaties waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden.

Het medisch attest, getuigde van het feit dat uw oudste dochter (F.M.D.) een besnijdenis type I onderging, wordt hierboven op geen enkele manier betwist.

Hetzelfde geldt voor het medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw jongste dochter (K.B.).

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw land een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Wat de algemene situatie in uw land betreft, zijn de verschillende informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen begingen namelijk mensenrechtenschendingen bij betogingen van politieke aard. De organisatie van de parlementsverkiezingen zorgde voor spanningen tussen de regering en de meeste politieke partijen. De verkiezingen verliepen in alle rust op 28 september 2013 en de volledige resultaten zijn nog niet bekend.

Geen van de geraadpleegde bronnen vermeldt echter het bestaan van een gewapend conflict. Artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kunnen worden beschouwd als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Uit bovengenoemde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en er dient eveneens te worden vermeld dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al die elementen bestaat er op dit ogenblik in Guinee geen gewapend conflict of situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, SRB "Guinee: veiligheidssituatie", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 48/5, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Het lijkt volgens verzoekster aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Guinee en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.

Verzoekster herhaalt en bevestigt haar op het CGVS afgelegde verklaringen en benadrukt dat zij analfabeet is. Dat zij nog niet met haar schoonbroer hertrouwde heeft te maken met traditie: zij was op dat moment zwanger en volgens de traditie kan men niet huwen als men zwanger is. Het huwelijk zou pas voltrokken worden na verzoeksters bevalling.

Verzoekster vindt het zeer opmerkelijk dat verweerder geen aandacht besteedde aan de besnijdenis die zij reeds onderging en waarvoor zij een medisch attest neerlegde dat een begin van bewijs is van de zware vervolging die zij reeds heeft ondergaan in haar land van herkomst. Verzoekster stelt te behoren tot de bepaalde sociale groep van “de vrouwen” in Guinee, die vreselijk slecht behandeld worden en een zeer ondergeschikte positie aannemen, hetgeen blijkt uit het hoge percentage vrouwenbesnijdenissen. Het is voor de Guineese overheid niet mogelijk de jonge meisjes te beschermen. Onder verwijzing naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet stelt verzoekster dat haar reeds ondergane besnijdenis een duidelijke aanwijzing is dat haar vrees gegrond is, hetgeen aan verweerder toekomt om te betwisten (omkering van de bewijslast). Bovendien dient volgens verzoekster rekening te worden gehouden met om het even welke andere vervolging waarvan zij het slachtoffer kan worden in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Onder verwijzing naar een aantal paragrafen uit het UNHCR Handboek, een arrest van de Raad en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt verzoekster dat rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid van de kandidaat-vluchteling en onder meer met zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen en dat de bewijslast wordt omgekeerd wanneer reeds een bewijs van foltering in het verleden bestaat.

Betreffende haar oudste dochter, stelt verzoekster dat enkel wordt stilgestaan bij de eventuele mogelijkheid van een herbesnijdenis en niet bij de reeds ondergane folteringen. Verweerder brengt geen bewijs naar voor van het feit dat de ondergane of andere vervolgingen zich niet zouden herhalen. Enkel stellen dat de herbesnijdenis zich enkel in twee gevallen zou voordoen, is niet voldoende. Onder verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en een arrest van de Raad, meent verzoekster vervolgens dat het rapport van CEDOCA waarop verweerder zich baseert, niet als voldoende beschouwd kan worden en dat zeer voorzichtig moet worden omgesprongen met de erin vervatte informatie. Verzoekster voegt nog toe dat haar oudste dochter niet goed werd besneden volgens de echtgenote van haar schoonbroer en dat haar dit werd meegedeeld tijdens het wassen van de kinderen.

Betreffende haar jongste dochter stelt verzoekster dat vrouwen in Guinee een zeer ondergeschikte positie hebben, dat meer dan 95% van de Guineese vrouwen een vorm van genitale verminking onderging, terwijl verzoekster analfabeet is en dus niet behoort tot de hoogopgeleide elite in de stad. Voor de meeste vrouwen is het in de praktijk onmogelijk om zich aan genitale verminking te onttrekken. Verzoekster heeft ook geen partner meer. Verzoekster verwijst nogmaals naar het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en stelt dat er in Guinee geen plaatsen zijn waar vrouwen en meisjes kunnen verblijven zonder dat zij risico lopen om genitale verminking te moeten ondergaan en dat strafrechtelijke vervolging zelden voorkomt en de autoriteiten geen daadwerkelijke bescherming bieden.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoekster dient men niet alleen te kijken naar de algemene situatie in Guinee, maar vooral naar de positie van de Guineese vrouw. Maar liefst 96% van de Guineese vrouwen is besneden en zij worden vreselijk slecht behandeld. Vrouwen nemen een zeer ondergeschikte positie aan en het is voor de Guineese overheid niet mogelijk jonge meisjes te beschermen. Er is wel degelijk een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Dit blijkt ook uit het feit dat sinds een aantal jaren vrouwenbesnijdenis bij wet verboden is in Guinee, terwijl het percentage vrouwenbesnijdenissen toch schrikwekkend hoog blijft, hetgeen bevestigd wordt door het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Voor het overige verwijst verzoekster naar haar uiteenzetting onder het eerste middel.

2.1.3. Verzoekster voegt volgende stukken aan haar verzoekschrift toe: het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 (stuk 3), een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 9 maart 2010 (stuk 4), artikelen betreffende

vrouwenbesnijdenis (stuk 5), een update van het rapport "*Female Genital Mutilation/Cutting: Data and Trends*" van 2010 (stuk 6) en twee arresten van de Raad (stukken 7 en 8).

2.1.4. Ter terechtzitting legt verweerder een aanvullende nota neer, *in casu* het "*Guinea 2013 Human Rights Report*" van het United States Department of State.

2.2.1. Verzoekster laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn, kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster stelt dat zij analfabeet is, dient opgemerkt dat dit niet kan verhinderen dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie dient te geven over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas aangezien dit elementen uit de persoonlijke leefwereld betreffen. Bovendien blijkt uit een lezing van het gehoorverslag dat verzoekster in staat was haar asielrelaas uiteen te zetten en dat het gehoor op een normale manier is verlopen.

Verzoekster stelt dat rekening dient gehouden te worden met de politieke, historische en actuele situatie in Guinee en dat men zich niet dient te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Verzoekster duidt echter niet *in concreto* aan op welke wijze volgens haar onvoldoende rekening werd gehouden met de contextuele situatie in Guinee, noch welke elementen volgens haar restrictief geïnterpreteerd werden.

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing haar asielrelaas betwijfelt omdat zij niet daadwerkelijk met haar schoonbroer hertrouwde en hieromtrent verwijst naar de traditie, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing geen geloof hecht aan verzoeksters bewering dat zij gedwongen wordt tot een leviraatshuwelijk met haar schoonbroer omdat (i) verzoekster het profiel dat zij schetste van haar schoonbroer als een “heel streng” en “heel boos” man die zich agressief en ontoegeeflijk zou opstellen (gehoorverslag CGVS, p. 18-20), niet aannemelijk kon maken in het licht van haar andere verklaringen aangaande het samenleven met haar schoonbroer, (ii) verzoekster nog anderhalve maand in het huis van haar echtgenoot kon wonen met haar kinderen zonder te hertrouwen met haar schoonbroer en zonder dat over het gewenste leviraatshuwelijk door haar schoonbroer werd gerept en (iii) de door verzoekster geschetste houding van de vriend van haar echtgenoot ongeloofwaardig is. Bovendien heeft verzoekster noch bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch tijdens haar gehoor op het CGVS verklaard dat het huwelijk met haar schoonbroer niet plaatsvond omwille van haar zwangerschap (administratief dossier, stukken 5 en 13). Het betreft dan ook een loutere *post factum*-verklaring die de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. De Raad merkt tevens op dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ verklaarde dat haar schoonbroer haar kinderen wegnam en dat zij de kinderen zonder zijn weten ging terughalen, terwijl zij op het CGVS verklaarde dat zij steeds tot haar vertrek met haar kinderen in het huis van haar echtgenoot bleef wonen en nergens melding maakt van een moment waarop haar schoonbroer haar kinderen bij haar wegnam (administratief dossier, stuk 13, p. 4 en gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Verder voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening houdt met de door haar reeds ondergane ernstige vervolging, met name haar besnijdenis, en meent zij dat, ingevolge artikel 48/7 (oud artikel 57/7bis) van de vreemdelingenwet, het aan verweerder is om te betwisten dat haar vrees ongegrond is (omkering van de bewijslast) en dat rekening moet worden gehouden met om het even welke vervolging waarvan zij het slachtoffer kan worden bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen echter terecht op dat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet van toepassing is wanneer “*er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen*”. Verzoeksters verwijzing in dit kader naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verzoekschrift, stuk 4) is dan ook niet dienstig. Aangezien verzoekster noch bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ, noch tijdens haar gehoor op het CGVS (administratief dossier, stukken 5 en 13) melding maakte van een vrees voor haar eigen herbesnijdenis en gelet op de door verweerder aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) en zijn nota met opmerkingen (bijlage 2) toegevoegde informatie aangaande vrouwenbesnijdenissen in Guinee waaruit blijkt dat een herbesnijdenis in Guinee slechts in een zeer beperkt aantal uitzonderingsgevallen voorkomt, kan verzoekster zich in onderhavig verzoekschrift niet ernstig op een vrees voor haar herbesnijdenis beroepen. Louter aanvoeren dat “*Het zich beperken tot het stellen dat de herbesnijdenis zich enkel in 2 gevallen zou voordoen, is niet voldoende*”, is niet afdoende om deze informatie van verweerder te weerleggen. De informatie die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, handelt niet over herbesnijdenis en is als dusdanig evenmin van aard voormelde informatie van verweerder te weerleggen. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen overigens terecht op dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift nalaat *in concreto* aan te duiden waarom of in welke omstandigheden zij het slachtoffer zou worden van een herbesnijdenis. Dat tevens rekening dient te worden gehouden met om het even welke vervolging waarvan verzoekster het slachtoffer zou kunnen worden bij een terugkeer naar haar land van herkomst, blijkt niet uit de bewoordingen van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dat handelt over een reeds ondergane vervolging. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging is niet voldoende en het komt aan verzoekster toe deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

Wat betreft de vrees voor de herbesnijdenis van haar oudste dochter, verwijst verzoekster opnieuw naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Zoals hoger reeds gesteld is dit artikel niet van toepassing indien er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen en blijkt uit de voormelde door verweerder bijgebrachte informatie aangaande vrouwenbesnijdenissen in Guinee dat een herbesnijdenis in Guinee slechts in een zeer beperkt aantal uitzonderingsgevallen voorkomt. Tevens werd hoger reeds gesteld dat voormeld artikel handelt over een reeds ondergane vervolging en niet van toepassing is op om het even welke vervolging waarvan iemand het slachtoffer zou kunnen worden, alsook dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet voldoende is en verzoekster deze vrees *in concreto* aannemelijk moet maken. Waar verzoekster nog stelt dat de echtgenote van haar schoonbroer vindt dat verzoeksters oudste dochter niet goed besneden is en haar dit meedeelde tijdens het wassen van de kinderen, dient opgemerkt dat verzoekster hier noch tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ, noch tijdens haar gehoor op het CGVS melding van maakte, zodat verzoekster opnieuw niet verder komt dan het uiten van een loutere *post factum*-verklaring, die de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Wat betreft de besnijdenis van haar jongste dochter, voert verzoekster aan dat zij niet hoogopgeleid is, dat zij geen partner meer heeft en dat de Guineese autoriteiten geen bescherming kunnen bieden. Waar verzoekster kritiek uit op het CEDOCA-rapport dat aan de basis ligt van de SRB over vrouwenbesnijdenissen in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en bij verweerders nota met opmerkingen (bijlage 2), dient opgemerkt dat dit rapport werd opgesteld tijdens een gezamenlijke missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties zodat de CEDOCA-ambtenaren zelf een informatiebron uitmaken. Louter stellen dat "zeer voorzichtig" met deze informatie moet worden omgesprongen, is echter niet voldoende om aan te tonen dat deze informatie onjuist of achterhaald is. In zoverre verzoekster verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, artikelen en een rapport over vrouwenbesnijdenissen (verzoekschrift, stukken 3, 5 en 6), merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat het erin vervatte cijfermateriaal over Guinee dateert van onderzoek in 2005/2006, dat het Algemeen Ambtsbericht ook verwijst naar de voormelde SRB en dat een verwijzing naar algemene artikelen en rapporten niet volstaat om *in concreto* een vrees voor vervolging aan te tonen. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en ieder dossier wordt individueel beoordeeld. Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Uit informatie aangaande vrouwenbesnijdenissen in Guinee, door verweerder toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en aan zijn nota met opmerkingen (bijlage 2), blijkt dat een daling van de prevalentie van het aantal vrouwenbesnijdenissen zich heeft ingezet, alsook dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en erin slagen hun dochter tegen besnijdenis te beschermen tot zij meerderjarig is. Het risico dat deze ouders zullen worden uitgesloten van hun gemeenschap, is zeer beperkt. Uit deze informatie blijkt tevens dat het in de eerste plaats de moeder is die de beslissing neemt om haar dochter al dan niet te laten besnijden. Bovendien werd in 2010 een wet gestemd die uitvoering geeft aan een wet uit 2000 die vrouwenbesnijdenis strafbaar stelt. Aldus beschikken de Guineese autoriteiten over een stevige juridische basis om gerechtelijke stappen te ondernemen. De eerste stappen voor gerechtelijke vervolging werden in 2011 en 2012 overigens gezet. Bovendien voorziet deze wet dat ngo's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die zich bezig houden met de strijd tegen vrouwenbesnijdenissen, zich in naam van het slachtoffer burgerlijke partij kunnen stellen voor alle bevoegde rechtbanken. Daarnaast strijden de Guineese autoriteiten, in samenwerking met nationale en internationale organisaties actief tegen vrouwenbesnijdenissen aan de hand van preventie- en sensibiliseringscampagnes. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat deze organisaties geen effectieve hulp zouden bieden en verklaarde tijdens haar gehoor op het CGVS reeds van deze campagnes gehoord te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 23). Dat verzoekster niet naar deze organisaties zou kunnen gaan omdat zij dan bij haar schoonbroer moet blijven, is, gelet op de ongeloofwaardigheid dat zij tot een leviraatshuwelijk zou gedwongen worden (zie *supra*), geen dienstig verweer.

Uit het rapport van het United States Department of State inzake de situatie in 2013 dat verweerder ter terechtzitting neerlegt, dit ter actualisering van de toestand inzake FGM in Guinee, blijkt tevens dat 500 besnijdsters in N'Zerekore na een campagne beslisten te stoppen met de praktijk van vrouwenbesnijdenis (p.25). Verzoekster raadvrouw voerde ter terechtzitting weliswaar aan dat uit dit rapport blijkt dat de trend waarbij voor een zogenaamde “medische besnijdenis” wordt gekozen, in de lift zit en dat dit erop wijst dat men de traditie van vrouwenbesnijdenis niet wil opgeven, doch het rapport maakt wel degelijk melding van een dalende prevalentie van besnijdenis bij meisjes onder 18 jaar alsook dat verwacht wordt dat deze dalende trend zich zal verderzetten. Tevens vermeldt het rapport dat in stedelijk gebied wonende, hogeropgeleide families steeds meer kiezen voor een “symbolische besnijdenis”. Door de overheid werden ook bijkomende initiatieven genomen teneinde de bevolking te informeren over de gevaren van FGM. Hoewel de algehele prevalentie van besnijdenis binnen de ganse vrouwelijke bevolking in Guinee hoog blijft, blijkt aldus dat er zich actueel een mentaliteitswijziging met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking voltrekt.

In dit kader kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster in staat kan worden geacht om in Guinee haar jongste dochter tegen besnijdenis te beschermen.

Voor het overige komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB “Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid”, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map ‘Landeninformatie’), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus over de veiligheidssituatie in Guinee van 31 oktober 2013 (bijlage 1) blijkt bovendien dat de verkiezingen van 28 september 2013 in alle rust verliepen en dat de veiligheidssituatie ongewijzigd blijft. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS